

# Att leva nu – eller aldrig

Predikan hållen i Korskyrkan, Borås, av Micael Nilsson.

*”Det var inte med våra fäder han slöt det förbundet utan med oss, vi som står här i dag, med alla oss som lever nu.” (5 Mos 5:3)*

Orden är gamla, men också aktuella.

Orden är 3500 år gamla, men de uttalas också just nu.

Det är Moses som talar till sitt folk för att hjälpa dem att vara närvarande. Han ska nu förmedla budorden till Israel och vid detta viktiga tillfälle, inför dessa viktiga ord var det viktigt att folket stannade upp och kom samman – blev närvarande..

Detta var ett möte med Gud i nuet. Moses tänkte inte hålla ett föredrag om den heliga historien. Inte heller tänkte han profetera om framtiden. Här och nu kallade den Allsmäktige på folkets uppmärksamhet.

*”Det var inte med våra fäder han slöt det förbundet utan med oss, vi som står här i dag, med alla oss som lever nu.” ”... alla oss **som lever nu.**”*

På mitt kylskåp har det hängt en liten tänkvärd text de senaste månaderna: *”Den som inte lever nu lever aldrig.”* Det har varit en påminnelse för mig tänkt att hjälpa mig att disciplinera mig till att stanna upp.

Att inte ständigt vara på språng.

Att andas in och andas ut, se min omgivning och öppna mig mot livet. För *”den som inte lever nu lever aldrig.”*

Ett enda kort litet liv har jag fått att förvalta. Jag har ingen aning om hur långt det ska bli. Men det är faktiskt ingen mänsklig rättighet att leva tills man blir 100.

Det enda jag kan veta är att denna dag är min och förvaltar jag den rätt kan den få evighetsbetydelse.

*”Den som inte lever nu lever aldrig.”*

Därför talade Moses till sitt folk med dessa ord: *”han slöt... förbundet... med oss, vi som står här i dag, med alla oss som lever nu.”*

## **Fallgropar**

Men det är svårt att leva nu.

Det finns så många fallgropar längst livets väg. Så många händelser som hotar att förbittra oss.

Illustration: Två munkar gick på en väg. När de kommit en bit på vägen möter de en gammal kvinna som sitter på en stor sten vid en å. Hon ser bekymrad ut, och de stannar upp för att fråga henne vad som står på. Kvinnan berättar då att hon behöver komma över ån men här finns ingen bro som kan ta henne över till andra sidan.

Då säger en av munkarna: - *Vi kan bära dig över till andra sidan.*

Men kvinnan är tung. De två munkarna får ta i av alla sina krafter för att få henne över ån, innan de kan sätta ner henne på andra sidan.

Munkarna går vidare på sin väg men snart börjar en av dem att klaga: - *Varför skulle vi bära den där gamla damen över ån? Mina kläder är nu både blöta och smutsiga. Och min svaga rygg värker och gör ont.*

Den andre munken ler och tiger.

De går en stund till, men snart börjar den förste munken igen: - *Min rygg värker så till den grad. Varför skulle vi bära den där gamla dumma kvinnan över ån? Hon kunde väl ha gått själv!*

Den andre munken säger fortfarande ingenting.

Efter ännu några kilometer stannar den förste munken upp helt. Han lägger sig raklång vid sidan av vägen och kvider fram: - *Min rygg gör så ont efter att vi burit den där kvinnan att jag inte orkar gå längre. Och titta på mina blöta kläder. Jag kommer säkert att bli förkyld.*

Då tar den andre munken till orda: - *Har du funderat över varför det bara är du som klagar? Din rygg värker för att du fortfarande bär omkring på den gamla damen. Jag satte ner henne på andra sidan ån för en mil sedan.*

Problemet är att vi bär med oss så mycket genom livet som vi borde ha släppt för länge sedan. Vi samlar liksom skräp i livets sopsäck och med tiden blir den så tung att den kröker våra ryggar och böjer våra nackar.

Det kanske var några ord någon sa... eller den där gången du inte blev sedd eller bekräftad. Du behandlades orättvist. Du var sjuk, men ingen besökte dig, och fast du är frisk sedan länge bär du tystnaden med dig.

Under ett långt liv händer sådant många gånger. Det händer oss alla och på många sätt. Och det är så lätt att förbittras!

Vad händer då? Jag läste om att om man retar upp en skallerorm tillräckligt mycket kommer den att hugga sig själv. Det är nog också vad som händer med oss när vi bär vreden inom oss. Till slut är det oss själva vi sargar.

Illustration: En man, en gård ett livsverk. En son som inte ville leva pappans liv. Säljer pappas livsverk. Förbittring, under några få år... Jag såg dem, de var mina vänner, jag led men kunde inget förändra.

Så lever vi alltid med det förgångna hängande över oss som ett stort förmörkande moln. Vi fastnar i det förflutna som ett viltbråd i en fälla. Och ”*den som inte lever nu lever aldrig*”. Vi behöver be Gud om nåd att få släppa svåra händelser för att gå vidare.

Illustration: När Albanien blev fritt...

- *Ni måste förlåta E.H.*

Den man inte förlåter släpar man med sig. Det man inte släpper bär man omkring på.

Återigen, som så ofta, är Jesu kors platsen för förändring och befrielse. Där dör han som var utan synd, övergiven och förrådd och förnekad av sina närmaste. Han kunde varit bitter. Han om någon. Men ber i sin dödskamp: - *Fader förlåt dem.*

Ett bibelord säger om Jesus att han hade **makt** att förlåta synder. Makt att förlåta. Tänk att Bibeln kombinerar orden makt med förlåtelse. Så ofta har makt blivit synonymt med förtryck. Att förlåta är en mäktig handling. Och ofta saknar vi den makten. Känner inför orättvisor och kanske övergrepp, där livet och människor farit illa fram med oss, att vi mäktar inte med att förlåta.

Alltså behöver vi hans hjälp. Få kraft att förlåta.

Vi behöver alltså gå till korset, ofta, för att få hjälp att släppa taget och hjälp att be en svår bön: - *Fader förlåt dem. För ”den som inte lever nu lever aldrig.”*

Att lära sig att förlåta är nog en förutsättning för den som vill leva hela livet. Liksom att ta emot den. Att ta emot förlåtelse är att få börja på nytt. Att bli fri att gå vidare, utan att ständigt behöva släpa omkring på sina gamla misslyckanden som en tung fotboja genom livet. Så vägleder ordet till frid: 1 Joh 1:9.

### **På väg någon annanstans...**

Om vi lyckas undvika livets fallgropar och inte fastnar i det förgångna finns naturligtvis också risken att vi missar livet ändå, därför att vi alltid är på väg mot någonting annat någon annanstans.

När man är **ung** tänker man att bara jag blir lite äldre, när jag får välja själv då ska jag leva livet. Under **studietiden** tänker man att bara jag är färdig med mina studier, bara jag fått ett arbete ska jag förverkliga mina drömmar. När man **väl är där** tänker man att bara man träffar en livskamrat ska livet bli fullkomnat. Så kommer man in i hektiska **småbarnsår** och längtar efter tystnad och stillhet, och tid för sig själv och säger sig att bara barnen är stora... men då befinner man sig mitt i **karriären** och måste arbeta så mycket och får så lite tid för drömmar och längtan och tänker att det ju bara är några år kvar till **pensionen**... Och så går ett liv. Men har vi levt det? "*Den som inte lever nu lever aldrig.*"

### **Nu... och ändå inte**

Hur kan något så enkelt och självklart vara så svårt?

Jag tycker att det verkar som om vår tid har två motsägelsefulla problem på en och samma gång:

1. Vi lever i hög grad för nuet.

"*Handla nu, betala senare!*", stod det i en av elektronikkedjornas skyltfönster häromdagen. Jag tyckte att det sammanfattade mycket av tidsandan.

Vi har i hög grad tappat evigheten ur blickfånget. Tidigare generationers brottningskamp med frågan "*Var ska jag tillbringa min evighet?*" hörs åtminstone inte i den offentliga samtalen. (Möjligen bär vi den i tystnaden.) Annars är det HÄR och NU som gäller. Tillfredsställelse och framgång, här och nu, helst enkelt och smärtfritt.

2. Vi har detta till trots väldigt svårt att leva i nuet.

Verkar ständigt jagade, på väg någon annanstans.

Hur kan det vara så?

Det tycks som att när vi mister vårt hopp och vårt sammanhang drabbas vi av vilshenhet och existentiell stress. Som en myrkoloni som just fått sin stack riven springer vi för fullt åt alla håll i vårt sökande efter nytt sammanhang och ny trygghet.

Att bara leva för nuet hjälper oss alltså inte alls att leva nu. Ska vi orka leva här och nu behöver vi hjälp att försonas med vår gårdag, liksom vi behöver hopp för vår framtid. Kanske är det det han säger Jesus. Lyssna: *Då sade Jesus till henne: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör..."* (Joh 11:25)

*Den som tror på mig skall leva.*

Det låter som Mose ord: "*han slöt... förbundet... med oss, vi som står här i dag, med alla oss som lever nu.*"

Så finns ett gudstilltal för varje generation och för varje tid. En gudomlig kärlek som söker "*oss, ... som står här i dag, ... alla oss som lever nu.*"

Och "*den som inte lever nu lever aldrig.*"

## Inbjudan till förbön

Läsning: "Glädjepaus" sid 224-226.

*"Den som inte lever nu lever aldrig."*

Men du lever nu. Och nu är en möjlighet. En möjlighet att ringa ett uppmuntrande telefonsamtal, ... att krama om dina barn, ... att säga några varma ord till en vän – och inte minst att möta Livets Gud.

Avslutningen av vår gudstjänst blir en stund av bön och gudssökande. Välkommen hit!

Du har färdats en lång väg för att ta dig hit. En lång väg genom tid och rum, ibland på snirkliga vägar, för att ta dig till just den här platsen och till just det här ögonblicket.

Du kom inte hit ensam. Också Gud är här.

Denna enkla byggnad kan nu bli en mötesplats.

Dessa flyende sekunder har öppningar mot evigheten.

*Jakob vaknade upp ur sömnen. "Sannerligen", sade han, "Herren är på denna plats, och jag visste det inte!" (1 Mos 28:16)*

*"Sannerligen", sade han, "Herren är på denna plats, och jag visste det inte!"* Jag har undrat hur många gudstjänster som kunnat sammanfattas i dessa ord. Och vilket viktigt uppvaknande. *"Herren är på denna plats..."* här och nu. Låt oss be.